

ταξινομή την κοινωνίαν, καὶ θέτῃ τὰ πρόβατα εἰς τὴν μάνδραν των καὶ τοὺς τράγους εἰς τὴν ἰδικήν των.

Πότε περιάγων τὸ ἀμειλίκτως ἐταστικὸν βλέμμα του εἰς τὴν αἰθουσάν του θὰ εἴπῃ δεικνύων μὲ τὴν χειρὰ του τὴν θύραν:

Πρὸς τὸν ὁμογενή.—"Εἶω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν προφυλάττομεν πολὺ τὰ θυλάκιά μας, καὶ φοβούμεθα τοὺς συνεσπασμένους δακτύλους σου!

Πρὸς τὴν μοιχαλίδα:—"Εἶω, κυρία, σὺ ἡ περιφέρουσα τοὺς γλουτούς σου ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, τί ζητεῖς ἐδῶ; ἐδῶ δὲν θὰ εὕρῃς πελάτας· οἱ σεβόμενοι τὴν ἰδικήν των τιμὴν σέβονται καὶ τὴν τῶν ἄλλων!

Πρὸς τὸν προαγωγὸν σύζυγον:—"Εἶω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; πῆγαινε νὰ κάμῃς εἰσπράξεις· πῆγαινε νὰ θερίσῃς ὅ,τι ἐσπείραν οἱ ἄλλοι!

Πρὸς τὸν συνήθη βουλευτήν:—"Εἶω κύριε, ἐδῶ ἔρχονται ὅσοι ἔχουν τὴν πατρίδα εἰς τὴν καρδίαν των καὶ ὄχι εἰς τὴν τσέπην των.

Πρὸς τὸν ἐστιγματισμένον ὑπουργόν:—"Εἶω, κύριε, φορτώσου τὸ ὑπουργεῖόν σου εἰς τὴν ῥάχιν σου καὶ περπάτει· μήπως σοῦ εἶπαν ὅτι αἱ καθέκλαι μου εἶνε ἐδώ-λια κακουργιοδικεῖου;

Πρὸς τὸν συνήθη δημοσιογράφον:—"Εἶω, κύριε, σὺ ὁ λείχων τὸ πέλμα τοῦ πάτρωνός ὅπου δῆποτε καὶ ἂν πατήσῃ, σὺ ὁ ἐντὸς τοῦ φύλλου σου πωλὼν καθ'ἐκάστην, ὡς σαρδέλλαν τὴν συνείδησίν σου, τί θέλεις ἐδῶ;

Καὶ οἱ Ἀδιάφοροι θ' ἀνοίξουν ἐξ ἐκπλήξεως τὰ ὄμμα-τα βλέποντες τὰ ψευδῆ εἰδῶλα κρημνιζόμενα ἀπὸ τὰ ὑπόδαθρά των, βλέποντες τοὺς ἐντίμους αὐτοὺς ἀτίμους ἔρριμμένους ἐξω τῆς θύρας ὡς σαρίδια ἀναμένοντα τὸ κάρρον, καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ φοβοῦνται νὰ μὴ πᾶθουν τὰ ἴδια καὶ αὐτοί, διότι καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ εἴπῃ τὸ τολ-μηρὸν στόμα: ὅσοι ἀποκρύπτουν τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον

γνωρίζουν διαπραττόμενον γίνονται συνένοχοι τοῦ ἐγκληματίου.

"ὦ, πῶς θὰ ἐσώζετο ὁ δυστυχὴς αὐτὸς τόπος, ἂν ἀντὶ ἐνὸς Εὐπράτου συνεπήγνυντο πολλοὶ, καὶ ἐσφιγγον θερμῶς τὰς χεῖράς των, καὶ ἐσχημάτιζον τὴν φάλαγγά των, καὶ ὕψουν τὴν σημαίαν των, καὶ ἐρρήγνυν τὴν ἡχηρὰν ταύτην φωνήν: Ἐμπρὸς φαλαγγίται! ἐμπρὸς ὅπου τὸ καθήκον μᾶς καλεῖ!

Ἀπόμαχος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ Γκιτῶ, ὁ δολοφόνος τοῦ Γκάρφιλδ ἀπηγγονίσθη ἀφ' οὗ ἐπώλησεν ἐκ τῆς φυλακῆς του χιλιάδας φωτογραφιῶν του καὶ αὐτογράφων του. Τώρα μανθάνομεν ὅτι καὶ ὁ Ἀράβη πασσᾶς ἐφωτογραφήθη εἰς 100.000 ἀντιτύπων, καὶ ὅτι ὅλα ἐγένοντο ἀνάρπαστα ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον. Μή-ἄρᾳ γε ἡ φωτογράφησις εἶνε ἐμβληματικὴ ἀπεικονίσις τῆς ἀπαγχονίσεως, προσημαίνουσα ὅτι ὅπως τὸ ἀντίτυ-πον θὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τοῖχον, οὕτω, θὰ κρεμασθῇ καὶ τὸ πρωτότυπον εἰς τὴν ἀγχόνην;

Καὶ εἰξεύρετε τί ἀνεκάλυψεν περὶ τοῦ Ἀράβη ἡ παρι-σινὴ ἐφημερὶς *Bolitaeros*; "Ὅτι δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραῶ καὶ τῶν κροκοδείλων· ἀλλ' εἰς τὴν ποιητικὴν πατρίδα τῶν φλογερῶν ἐρώτων καὶ τῶν ὑπὸ τὰ παράθυρα πνυγνυχίων κιθαρισμῶν, τῶν σχιστῶν ὀφθαλ-μῶν καὶ τῶν ἐγχειριδίων, τῆς vendetta καὶ τῶν ταυρο-μαχιῶν, τῶν ἀλγκουτζιλ καὶ τοῦ Τορκουεμάδ. Ἐγεννή-θη εἰς τὴν Ἀλικάντην ὅπου ἀκόμη ζῇ ὁ ἐβδόμηκονταε-πταετής πατήρ του ὀνομαζόμενος Φραγκίσκος· καὶ ἡ μή-τηρ του Δολορέζ.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΕΥΡΙΖΕΤΑΙ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεονύμφου)

Ἀπόψε ἔρχον μόνῃ· ὁ Λεωνίδας μου εἶνε προσκεκλη-μένος εἰς ἓν συμποσίον· εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ὅταν εὐρέθην μόνῃ μου, ἔχουσα ἐνώπιόν μου τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἀρέσει τόσον πολὺ, καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι τὸ ὁποῖον εἶνε συνήθως πλησίον τοῦ πινακίου του, ἤρχι-σα νὰ κλαίω ὡς ἂν μωρόν; Εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ἔπιον μὲ τὸ ποτήρι του διὰ νὰ παρηγορηθῶ ὀλίγον;

Εἰς ὅποιον καὶ ἂν τὸ διηγούμην θὰ μ' ἐπερίπαίζε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Παπα-Κωνσταντῆς, ὁ πνευματικὸς μου, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει καὶ παρηγορεῖ τόσον ἀμίμητα, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ἀφῆσέ τ' αὐτὰ, ἀφῆσέ τα.

Ἐν ᾧ σὺ, ἀγαπητόν μου ἡμερολόγιον, ἀκούεις πάντοτε καὶ ποτὲ δὲν ἀντιλέγεις· ἂν μοῦ διαφεύγῃ ἐν δάκρυ, τὸ πίνεις ἐπιχαρίτως καὶ διαφυλάττεις τὸ ἔχνος του, ὡς νὰ εἶχες καρδίαν καὶ ἡσθάνεσο τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ δάκρυ. Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἴμεθα οἱ δύο μόνοι μας ἃς συνομι-λήσωμεν. Μήπως δυσχερεστεῖται διότι γράφω μὲ μολυ-βδοκόνδυλον; Εἴμαι, τόσο καλὰ ἐδῶ εἰς τὸ μεγάλο μου κρεβάτι, καὶ δὲν θέλω νὰ σηκωθῶ, οὔτε θέλω πάλιν νὰ κηλιδώσω τὰ λευκά του προσκέφαλα. Ἡ φλόξ τῶν κη-ρίων ἀναπάλλει· ἡ ὁδὸς εἶνε σιωπηλὴ· ἃς λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Λεωνίδας θὰ ἐπιστρέψῃ τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἃς ἐπα-νέλθωμεν εἰς τὸ παρελθόν.

Δὲν εἵμπορῶ ν' ἀναπολήσω τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου παρελθόντος χωρὶς νὰ γελάσω καὶ συγ-χρόνως νὰ κλαύσω.

Τί κουτοὶ ποῦ εἴμεθα! — Τί ὠραία ποῦ ἦτο!

Ὑπάρχει τρόπος τις καθ' ὃν μανθάνουν νὰ κολυμβῶσι, ὅστις δὲν εἶνε ὁ χειρότερος, μοῦ εἶπαν. Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ρίψῃς εἰς τὸ ὕδωρ τὸν μέλλοντα κολυμβητήν, καὶ νὰ παρκαλέσῃς τὸν Πανάγαθον Θεὸν νὰ τὸν σώσῃ. Βεβαιοῦνται ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθη-μα ὁ μέλλων κολυμβητὴς κατορθοῖ νὰ ἐπιπλέῃ.

Λοιπὸν, μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς μανθάνουν νὰ εἴμεθα σύζυγοι κατὰ τὴν ἰδίαν μέθοδον.

Ὁ γάμος εἶτε εὐτυχία εἶτε δυστυχία—τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται συζήτησιν—εἶνε πάντοτε θύελλα, εἶνέ τι φρι-κιδῶδες βίαιον.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας, ἄνευ βαθμιαίας καὶ κατὰ μικρὸν μεταβολῆς, τὰ πάντα παραλλάσσουν καὶ μετα-βάλλουσι χροιάν· ὁ κύριος, ὁ τέως παρουσιαζόμενος ἐνώ-

Ὁ Τόνης Ἀραβῆς ἐγένετο ἀφαντος πρὸ πολλῶν ἐτῶν· ἦτο ναυτικός καὶ διὰ τῆς ικανότητός του ἔγινε πηδαι-
λιούχος καὶ ἔπειτα ὑποπλοίαρχος ἐπὶ ἐπταετίαν παρὰ
τὴν Τύνιδα· ἐλθὼν εἰς διένεξιν μετὸν πλοίαρχόν του
ἐρράπισεν αὐτὸν καὶ φοβούμενος τὰς συνεπείας ἐζήτησεν
ἄστυλόν παρὰ ληστρικῇ συμμορίᾳ ἣν ἀπήντησεν ἐκεῖ. Με-
τὰ δύο ἔτη ἐπλοίαρχεῖ Τυνισίου πλοίου καὶ ἐγένετο μου-
σουλμάνος. Ἐκτοτε οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ αὐτοῦ. Τώρα
πλέον ὁ θόρυβος ὃν κάμνει τὸ ὄνομά του ἔφθασεν ἄχρι
τῆς Ἀλικάντης, καὶ ὁ δικτάτωρ Ἀραβὴ ἀναγγέλλει ὅτι
ζῇ ὁ Τόνης Ἀραβὴ.

Ὅτε ἦτον ἐν Ἰσπανίᾳ ἔτι ἦτον ὥρατος νέος. Εἶχε τὸ
βλέμμα μελαγχολικόν καὶ γλυκὺ, τὴν ῥίνα ὀλίγον πα-
χεῖαν, τὴν κόμην μέλαναν καὶ δασεῖαν, τὸ πρόσωπον
ῥοσιδές, καὶ τὸ ἄνω χεῖλος προέχον. Ἡ μορφή του εἶχεν
ἀλαζονικὴν τὴν ἐκφρασιν. Ὀλίγον ἐγέλα καὶ ἦτο πάν-
τοτε σύννους. Ταξιδεύσας δὲ εἰς Γαλλίαν πολλάκις, ὁ-
μιλεῖ καλῶς τὴν Γαλλικὴν.

Οὐδ' ἓνα Ἀραβὴ λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ παραγάγῃ ἡ γῆ
τῶν Φελλάχων· καὶ διὰ νὰ σεισθῶσιν αἱ πυραμίδες τῆς,
καὶ διὰ νὰ ἀναστηθῶσιν αἱ μούμιαι τῆς ἦτον ἀνάγκη νὰ
κτυπήσῃ ὀργίλως τὸν πόδα του κατὰ γῆς εἰς Ἰσπανίαν
ἐξωμότης.

Ἐκτὸς τῶν παρασημοφορηθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Τρικου-
πη, πρέπει νὰ παρασημοφορηθῶσιν ἀκόμη καὶ οἱ ἐπιστρέ-
φοντες τὰ μεσάνυκτα ἐκ Φαλήρου ἢ Πειραιῶς διὰ τοῦ
εἰδηροδρόμου· διότι ἀφ' οὗ κατ' ὁρμήνους καὶ δὲν κολλῶσιν
εἰς τὸν πᾶν τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού τελεμάτων, καὶ δὲν
πνίγονται εἰς τὰ κύματα τῶν βορβορωδῶν ρυακίων τῆς,
ἀλλὰ σώζουσι τὸν ἐκυτόν των καὶ τὸν φέρουν μέχρι τῆς
θύρας των, δὲν ἀξίζουσι νὰ λάβουν κυριολεκτικῶς τὰ
παρασημον τοῦ Σωτῆρος;

Οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι οἱ νεώτεροι Ἕλληνες εἰμεθα
ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἐλησμόνησαν νὰ ἀναφέ-
ρῳσι καὶ τὸ ἐξῆς ἀκατανίκητον ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ ἀπό-
γονοὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν μαρτίαν διὰ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν
ὁποῖαν εἶχον καὶ οἱ πρόγονοι· παραδείγμα: τὰ οὐρητήρια,
οἱ νεοσύστατοι ἀπόπατοι, καὶ οἱ ξύλινοι τεῖχοι τῶν δω-
ματίων τῶν λουτήρων.

Ἐὰν ἐρωτήσῃς τοὺς ὁμογενεῖς πόθεν εἶνε τὸ πολυτι-
μότερόν των παρασημον;

Θὰ σοὶ ἀπαντήσωσιν: Ὁ παρὰς ἡμῶν.

Αὐτοὶ οἱ ἀρθρογράφοι τῆς Ὠρας εἶνε πολὺ ἀξιολύπη-
τοι ἄνθρωποι. Εἶνε Σίσυφοι κυλῶντες καθημέραν τὴν
αὐτὴν πέτραν καὶ ἐκσφενδονίζοντες αὐτὴν κατὰ τὴν αὐ-
τὴν ὥραν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κουμουνοδούρου. Τοὺς
φανταζόμεθα ὅταν λαμβάνουν τὸν κάλαμον διὰ νὰ ἐκτε-
λέσουν τὴν βρυτάτην των ἀγγαρίαν: νὰ γράψουν καὶ
πάλιν τὸ ἴδιον, τὸ αἰώνιον των θέμα μετὰ τὰς ιδίας, μετὰ
αἰωνίας των λέξεις. Λέγουσι ὅτι ὅστις παίζει ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας διαρκῶς τὸ αὐτὸ μουσικὸν τεμάχιον, καὶ ἀκούει
τὸ αὐτὸ μέλος στροβιλιζόμενον, στροφοδινούμενον ἀκατα-
παύστως περὶ τὴν κεφαλὴν του, παραρροεῖ. Δὲν ἀνησυ-
χεῖτε ὀλίγον καὶ διὰ τὴν κεφαλὴν τῶν ἀρθρογράφων τῆς
Ὠρας, οἵτινες ἐπὶ πολλὰς, πλείστας Ὠρας μᾶς παίζουν
τὸν ἴδιον σκοπὸν;

Τί νὰ γίνεταί ἄρ' γε ὁ κατὰ τῆς πολυτελείας γυναι-
κεῖος ἐκεῖνος σύλλογος; Βεβαίως θὰ ξεκουράζεται κα-
τόπιν τύσης ἐργασίας τὴν ὁποῖαν ἔκχε· διότι ὅπου στρέ-
φει τις εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς περι-
πάτους, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὸ Φάληρον, δὲν θὰ ἴδῃ πλέον

πιόν σας μετὰ λαιμοδέτην, μετὰ χειρόκτιον, καλοκτενισμένος
καὶ καλοενδεδυμένος, ἐμφανίζεται αἰφνης μετὸν κοιτω-
νίτην του. Ὅτι ἀπηγορεύετο τώρα ἐπιτρέπεται, ὁ νόμος
ἡλλάξεν ὄψιν καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ λέξεις λαμβάνουσι σημα-
σίαν ἣν οὐδέποτε εἶχον, κτλ. κτλ.

Δὲν λέγω ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε τρομακτικά· ἡ γυνὴ ἡ
ὁποία ἔχει ὀλίγον θάρρος ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ εὐστροφίαν
τινὰ ἐν τῷ πνεύματι, ὑρίσταται τὴν σύγκρουσιν καὶ δὲν
παθαίνει τίποτε· ἀλλ' ὅπως δήποτε παραζαλιέται καὶ
μένει μετὰ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα ἐν μέσῳ τῶν παραδόξων αὐ-
τῶν καινοφανῶν πραγμάτων.

Δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ τίς περὶ αὐτὴν προφαντοὺς καρ-
ποὺς, μολονότι τὴν προσκαλοῦν νὰ τοὺς γευθῇ. Δὲν τῆς
λείπει διόλου ἡ ἐπιθυμία ἢ ἡ ὀρεξίς, ἀλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ
ῥαῖοι κερποὶ προσηνέχθησαν εἰς αὐτὴν πρὸ τῶσόν ὀλί-
γου καιροῦ ὥστε ἔχουσι ἀκόμη τὸ ὀλίγον ξυνὸν θέλη-
τρον τοῦ ἄωρου μήλου καὶ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ.
Πλησιάζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ δαγκάσῃ.

Καὶ ἔπειτα διατὶ νὰ παραπονώμεθα; Τί θὰ ἐνθυμού-
μεθα, ἂν εἰσηρχόμεθα εἰς τὸν συζυγικὸν βίον ὅπως εἰς
ἐνα μῦλον, ἂν δὲν ἀνετριχιάζομεν ὀλίγον κτυπῶντες τὴν
θύραν;—Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, τῶσόν ῥαῖον εἶνε ἡ ἀνάμνη-
σις, ὥστ' ἐνίοτε ἐπιθυμεῖ κανεὶς νὰ ἐνδύσῃ τὸ μέλλον μετὰ
τὰ ἐνδύματα τοῦ παρελθόντος.

Τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ, εἶχον παρέλθῃ δύο ἡμέραι ἀπὸ
τῆς μεγάλης ἡμέρας. Εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν

του, καὶ δὲν εἰξεύρω πλέον διατὶ . . . διὰ μόνην τὴν
εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ εἰσέλθω ἴσως. Ὁ Λεωνίδης ὁρθὸς
ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου του καὶ λίαν ἐλαφρῶς ἐνδεδυμέ-
νος, ἐξυρίζετο.

— Μὲ συγχωρεῖς, Κατίνα μου, μοῦ εἶπε γελῶν, καὶ
ἀνύψωσε πρὸς τὸ πρόσωπόν του τὴν βούρτσαν κεκα-
λυμμένην ὑπὸ λευκοῦ ἀφροῦ. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἐξακο-
λουθῇσω; Θέλεις τίποτε;

— Ἐρχόμεν νὰ ἴδῃ, τουναντίον, μήπως χρειάζεσαι
τίποτε. Καὶ λίαν ἀμνηστική, διότι ἐφοβούμενη μήπως
ἐφάνην ἀδιάκριτος καὶ δὲν ἤμην καὶ βεβαία ὅτι ἐπατρέ-
πετο εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἐμβαίνει ἔτσι εἰς τὸ δωμάτιον
τοῦ συζύγου τῆς, προσέθηκα ἀφελῶς:

— Τὰ πουκάμισά σου ἔχουν κουμβιά;

— ὦ! γιὰ δὲς ἐκεῖ νοικοκυροῦλα ποῦ πῆρα! Μὴν
ἀνησυχῇς διὰ τόσο μικρὰ πράγματα γυναικοῦλά μου, θὰ
εἰπῶ τῆς ὑπηρετρίδας νὰ προσέχῃ τὰ κουμβιά μου.

Ἐμενον τεταραγμένη. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ
ἄφρον μετὰ τὴν βούρτσα του. Ἦθελα ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ'
ἠσθάνουν τῶσόν πρωτοφανὲς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν νέαν,
δι' ἐμέ, ταύτην στάσιν τοῦ συζύγου μου ὥστε δὲν εἶχον
τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀφήσω. Εἶχε γυμνὸν τὸν λαιμόν,
λαιμὸν εὐρύν, στερρόν, ἀλλὰ λευκώτατον, ὥστις μετέβαλλε
σχῆμα εἰς πᾶσαν κίνησιν. Ὁ λαιμὸς αὐτὸς θὰ ἦτο
φρικτὸς ἂν τὸν εἶχε μία γυναῖκα, καὶ ἐν τούτοις δὲν μοῦ
ἐφάνη ἄσχημος. Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνέπνεε πάλιν θαυμασμόν,

τὰς κούκλας ἐκείνας τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὰ ῥάκη τὰ ὅποια φέρουν ἐπὶ τοῦ κορμιοῦ των, καὶ αἱ ὅποια εἰς τὰς πτυχὰς τῆς φούστας των τὰς ὁποίας σφύρου ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἐγκρύπτουν τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οἰκογενείας των, τὴν ἀπελπισίαν τοῦ πατρός των ἢ τοῦ συζύγου των, καὶ τὴν ἀτιμίαν τὴν ἰδικήν των.

Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχουν κάμπαι· ἀφῆκαν τὰ μετὰ-ξινὰ των κουκούλια ὅπου ἦσαν φυλακισμένοι κ' ἐπέταξαν ἐλεύθερα ψυχαί. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ Λιζιὲ καὶ ἡ Ὠδραίη καὶ ὅλαι αἱ μοδίστραι τῆς ἐδοῦ Ἐρμού ἀπέπεμψαν τὰς ἐργατίδας των καὶ ἐκλείσαν τὰ καταστήματά των δι' ἑλλειψιν ἐργασίας. Τόσον ἀκαμάτως εἰργάσθη ὁ σύλλογος οὗτος!

Εἰξεύρετε τί κάμνει ὁ μπανιέρης τῶν γυναικείων λουτρῶν τοῦ Φαλήρου; Ἀπαιτεῖ νὰ προπληρόνουν αἱ γυναῖκες πρὶν εἰσελθόν νὰ λουσθῶσι· καὶ οὕτω ἀπὸ τὸ τε-ζιάχι του σχηματίζεται μακρὰ οὐρὰ γυναικῶν συνωθουμένων, αἵτινες μὲ τὰ λεπτά των εἰς τὰς χεῖρας περιμένουσι νὰ κινηθῇ ὁ τεῖχος τῶν νώτων τῆς προηγούμενης των. Καὶ ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των, καὶ ἕως ὅτου νὰ μετρήσῃ ὁ μπανιέρης μὲ τὴν ἀπάθειαν ταῖς δεκάραις του, αἱ γυναῖκες πρὸ τοῦ λουτροῦ των κολυμβῶσιν εἰς τὸν ἰδρωτὰ των καὶ ψήνονται ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅταν ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ θέλουν νὰ κάμουν τὸ λουτρόν των κατὰ τὰς 5—6. Δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν τῆς προπληρωμῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες πληροῦν μετὰ τὸ λουτρόν. Πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰ δικαιώματα, πολλὰς προτιμήσεις. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μπανιέρης ἐννοεῖ κατὰ τοῦτο νὰ τὰς προτιμᾷ τῶν ἀνδρῶν· νὰ πληρόνουν προπλήτερα.

μὲ διήγειρεν ἐν εἶδος λαϊμαργίας . . . ἤθελον νὰ τὸν ἐγ-γίξω Μεταξὺ τοῦ ὧτος καὶ τῶν ἄκρων τριῶν τῆς κόμης του, ὑπῆρχε θέσις τις κατὰλευκος καὶ ἄβρα . . . Ἡ ἰδέα μοῦ ἦλθεν ἀμέσως ὅτι ἂν ποτε ἀπέκτων γενναϊότη-τα, ἐκεῖ θὰ τὸν ἐφίλουν συχνότερα· τί παράδοξον αὐτὸ τὸ προκίσθημα! εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μέρος . . . συνή-θως . . . τέλος πάντων.

Αἰφνης ἐσταμάτησε. Ἐν τούτοις, ὑποπεύθυν ὅτι πι-θανὸν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ μοῦ φανῇ κωμικὸς μὲ τὸ σκαπουι-σμένο πρόσωπό του· ἀλλ' εἶχε ἄδικον, ἐγὼ ἐρρίγουν διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀνδρός (τὸ ὄνομα αὐτό: ἄνδρας μοῦ προξενεῖ λιγάκι ἀποστροφὴν, ἀλλ' ἡ λέξις σύζυγος δὲν ἐκφράζει τὴν σκέψιν μου) διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀν-δρός, λέγω, ἐκτελοῦντος τὰς ἰδιαιτέρας του ἀσχολίας. Ἦθελον νὰ ἐξακολουθῇ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ, ἤθελον νὰ ἶδω πῶς θὰ κατάρθου νὰ ξυραφισθῇ χωρὶς νὰ κόψῃ τὸ μoustάκι του, καὶ πῶς θὰ ἔκαμε τὴν χωρίστρα του.

— Τί μὲ παρατηρεῖς λοιπὸν ἔτσι; Κατίνα, μοῖ λέγει μειδιῶν.

Ἐχαμήλωσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἤσθάν-θην ἐρυθριῶσας τὰς παρειάς μου. Ἦμην δυσηρεστημένη, καίτοι κατευχαριστημένη, ἐν μέσῳ τῶν νέων δι' ἐμὲ ἐ-κείνων ἐντυπώσεων. Δὲν εἰξευρον τί ν' ἀποκριθῶ καὶ μη-χανικῶς ἐβούτηξα τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου εἰς τὸ μι-κρὸν ἐκ πορσελάνης δοχεῖον ὅπου ἔκαμνε τὸν ἄφρον.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, ἀγάπη μου; εἶπε, πλησιάζων τὸ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην.

20 Ἰουλίου. Μισσημέρια.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ὑψίλας Ἐπιτροπείαν.

Ὁλεθρος μέγας ἀπειλεῖ Ἀθήνας. «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» βγαίνει ἀπὸ τινος τὸ μεσημέρι ὅταν τρώγουν οἱ ἄνθρωποι. Ἐκ τούτου στόμαχοι εἰς ἀπεργίαν ἀρνούμενοι νὰ χωνεύ-σωσι φαγητὰ ἐκλαμβάνοντες αὐτὰ ὡς ἄρθρα Γονίδου· ἔντερα εἰς ἐρεθισμόν. Προφθάσατε διότι ἐπικεῖται ἀπει-κταῖον. Πρὸς θεοῦ, πείσατε «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» νὰ βγαί-νῃ ἄλλῃ ὥρα διότι ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι ἀποθνήσκομεν ἀπὸ εἰλεόν.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Ἀγαπητὸν «Μὴ Χάρεσαι»

Σοῦ γράφω ἀπ' τῆ Σύρα,

τὴν ξακουστὴν γιὰ τὴ χρυσὴ τοῦ Φερεκύδη ψεῖρα.

Ὑψιλά ὅσα **Πηγαδίτση** τῆς γλεντῶ χωρὶς φροντίδες, τρεῖς μέραις δὲν ἐδιάβασα ἐδῶ ἐφημερίδες, καὶ οὔτε τηλεγράφημα δὲν κύτταξα ἀκόμα, νὰ μάθω κἂν τί γίνεται τοῦ Ἀραμπῆ τὸ κόμμα.

Μὰ ἔφυγε κ' ἡ ναυτικὴ τῆς Ἰταλίας μοῖρα, ποῦ ἄνω κάτω ἔφερε τὴν κοιμισμένην Σύρα, κ' ἐτρέλλανε τοὺς Συριανοὺς μὲ τόσες πατινάδες . . .

ὦ! τί καλὰ, ἂν πρόφθανα καὶ τοὺς Μακαρονάδες.

Πόσους θριάμβους ἔκαμαν καὶ νίκαις ἐδῶ πέρα!

μὲ τοὺς γαδάρους γύριζαν ὅτ' ἡ πόλι νύκτα μέρα,

πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου.

Δὲν εἰξεύρω τί τρελλὴ ἰδέα μοῦ κατέβη, ἀλλ' ἐξεβαλα αἰφνιδίως τὴν χεῖρα μου ἀπὸ τὸ μικρὸν δοχεῖον καὶ κα-τέθηκα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινός του παχεῖαν σφαῖραν ἄφρου, ὃν ἔφερον ὁ δάκτυλός μου. Ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ' ἐφουβήθην ἐπὶ στιγμὴν μή-πως θυμῶσῃ.

— Ἀ, ἔτσι, αἱ; θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρία μου, καὶ κρατῶν τὴν βούρτσαν, ἤρχισε νὰ μὲ κυνηγῇ ἐν τῷ δω-ματίῳ. Ἐγύριζα περίξ τῆς τραπέζης, ὡχυρομένη ὅπι-σθεν τῶν καθισμάτων. Διελθοῦσα πλησίον τοῦ ἱματιο-φορείου του παρετήρησα τὴν ἐνδυμασίαν του κρεμαμένην, ἤρπασα τὸ καπέλον του καὶ τὸ μετεχειρίσθην ὡς ἀσπίδα. Ἀλλὰ τὰ τρελλὰ γέλοια μὲ παρέλυνον καὶ ἐπειτα τί θέ-λετε νὰ κάμῃ μία μικρὴ γυναικούλα σὰν ἐμὲ ἐναντίον ἐνὸς παληκαρῶ σὰν αὐτόν καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ καὶ ἀσπίδα;

Ἐπὶ τέλους μ' ἐτσάκωσε, — ἡ πάλιν ὑπῆρξε φρικαλέα. — Μάτην ἐκραύγαζον, συστρεφομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅστις μὲ ὑπεκράτει, ἐβλεπόν ἐν τούτοις τὴν τρομερὰν βούρτσαν νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ ὡς παχεῖα σφαῖρα χιόνος εἰς τὸ ἄκρον μικρᾶς ῥάβδου.

Κατ' εὐτυχίαν, ἐφάνη ἐπιεικὴς καὶ ἠρέσθη ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ πάγωνός μου μικρὸν λευκὸν στίγμα κραυγᾶς:

— Τὸ εἶδες;

Ἀλλ' ἐγὼ ἀπάσασα τὴν βούρτσα, τῷ εἶπα ἐπιχαρίτως:

— Λεωνίδα, ἀφῆσέ με νὰ σκαπουίσω τὸ πρόσωπόν.